

Nr 138

Av herr Carlsson, Eric, m. fl., om sänkning av folkpensionsåldern.

(Lika lydande med motion nr 182 i Andra kammaren)

Frågan om en sänkning av folkpensionsåldern, som alltsedan år 1914 är 67 år, har varit föremål för motioner i riksdagen under senare år; fr. o. m. 1962 har centern årligen krävt en reform på detta område. Skälen till framställningarna om en sänkning av den nuvarande folkpensionsåldern är flera. Här kan pekas på att tjänstemannagrupperna i regel har en pensionsålder som i många fall är betydligt lägre och i något fall knappast högre än 65 år. Med starka skäl kan sägas att det kan inte vara riktigt att de grupper, främst bland kroppsarbetarna, som har det tyngsta arbetet skall få sin pension senare än andra.

Att den nuvarande folkpensionsåldern är för hög torde också framgå av att antalet ansökningar om förtidspension är stort bland grupper med hårt kroppsarbete. Detta gäller främst de s. k. »tunga jobben», t. ex. inom gruv- och järnindustri, jord- och skogsbruk, fiske m. fl. Erfarenheten visar också att folkpensionsåldern är alltför hög för många kvinnor. Till detta skall också läggas, att de grupper som har 67 år som pensionsålder till helt övervägande del är människor som gått ut tidigt i arbetslivet. Den aktiva arbetsinsatsen har inte bara varit tung, årens mängd har också bidragit till den förslitning och det åldrande i förtid som följer med tungt arbete.

Dagens samhälle har förändrats i många avseenden. Arbetstidsförkortningen, där vi är på väg mot 40-timmarsveckan, garanterad semester osv., och en inkomstutveckling som gett utrymme för en glädjande standardhöjning är bevis för detta. Till detta skall dock läggas att många frågor återstår att lösa. En av dessa är frågan om den sänkta pensionsåldern, som, när en avvägning skall ske av var den fortsatta standardhöjningen skall läggas, måste anses som den *mest angelägna*.

Ur rättvisesynpunkt kan det inte vara rimligt att vissa grupper skall tillerkännas förbättringar i olika avseenden samtidigt som stora grupper av människor skall ha en folkpensionsålder som ligger avsevärt högre än folkpensionsåldern i en rad länder i världen. Är talet om solidaritet folkgrupperna emellan en verklighet, borde det stå klart för envar att här är ett område där en förändring måste ske. Den nuvarande folkpensionsåldern har varit oförändrad alltsedan folkpensioner infördes i vårt land. Tiden borde nu vara inne att åstadkomma en välbehövlig reform på detta område.

Klart är att hänsyn måste tagas till arbetsmarknadsläget när dessa frågor

skall bedömas. Den omstrukturering som sker med viss friställning av arbetskraft som följd visar hur svårt det är för s. k. »överåriga» att få sysselsättning. För den som nått de 50 åren börjar redan svårigheterna. Den som är 60 år och däröver har mycket begränsade möjligheter till valfrihet i fråga om nya arbetsuppgifter. Denna utveckling torde också bli ännu mera utpräglad under år som kommer. Såväl rättvise- som arbetsmarknadsskäl talar för att den standardstegring som vi alla hoppas på skall inriktas mot en sänkning av folkpensionsåldern.

Med hänvisning till ovanstående hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om parlamentarisk utredning om sänkt folkpensionsålder.

Stockholm den 18 januari 1968

Eric Carlsson (cp)

Elvy Olsson (cp)

Ernst W. Olsson (cp)

Ferdinand Nilsson (cp)

i Kungsängen

Ivan Svanström (cp)

Nils-Eric Gustafsson (cp)

Nils Nilsson (cp)

Johan A. Olsson (cp)

Sven E. Sundin (cp)

Thorsten Larsson (cp)

Torsten Bengtson (cp)

Anna-Lisa Nilsson (cp)

Axel Wikberg (cp)
